

какавида. Изпусна тя отъ долната устна паяжинка и почва да се завива около себе си. Вижъ — съвсемъ се завила, като въ юрганче. и не може да се види.

Я вижъ умницата! на *какавида* се обърнала. Щѣло ѝ се да си понанка! — казала пчелата бавачка — Е, добре спи, та да порастнешъ; и за да не може никой да ти прѣчи, съ капаче ще те покриемъ.

Зела восъкъ и замазала клетката. И тъй спи *какавидата* подъ восъчното капаче. Спятъ наредъ съ нея въ другитѣ клетки други такива *какавиди*, които бавачката пъкъ съ капачета е покрила.

Минава още една седмица, минава и друга. Веднага — чукъ — чукъ! Кой тамъ хлопа, кой дращи? — А, първата кукличка подиръ продължителния сънъ, първа се събудила и иска да излѣзе. Само че тя не е кукличка, а сжщинска пчела, съ очи и хоботче, въ крачка и крилца. Прогризала съ челюститѣ похлупката надъ главата си, извадила извънъ преднитѣ си крачка, а съ заднитѣ се опрѣла на дъното на клетката — и излѣзла на вънъ.

А! здравей, миличка! Какъ прекара? — казала ѝ пчелата, бавачка. Па каква си рунтава! Е, тогава, тъй ще те наричаме — *Рунтава*.

А пъкъ младата пчеличка била малко нѣщо по-рунтава отъ другитѣ. Хората не биха я отличили отъ другитѣ. Но пчелитѣ веднага се познаватъ една друга. И така, на младата пчела името *Рунтава* — останало за винаги.

Първата работа на пчелата-бавачка била по-своему — по пчелски — да я измие и вчеше, т. е. по право да я оближе и пооправи. Следъ това за-вела я при меденото гърне и я нахранила съ сладъкъ медъ.